

GÁBINA A STRAŠIDLÁCI

Dagmar Čechová
ilustrace Zuzana Slánská

Uáááá

Škřřř

ORIGONA®

Copyright © Dagmar Čechová
Illustrations © Zuzana Slánská

ISBN 978-80-88116-93-6

ID 057-01

Milá Gábinko,

*přejeme Ti krásné prožití svátku,
hodně zdraví, štěstí
a od nás máš tuto knížku na památku.
Je o hodných strašidlech,
kterých se nemusíš bát :)*

teta Věra a strejda Standa

8. března 2026

Úvod

Gabriela Domanská je docela obyčejná zelenooká holka s hnědými vlasy. Oblíbenou barvu má bílou. Narodila se 27. listopadu 2017 a žije v Havřicích s maminkou Evou, tatínkem Vaškem a sestrou Amálkou. Odpoledne Gábina často tráví hledáním té správné zábavy se svými kamarády Markem a Peťkou.

Jednoho dne Gábinu a její kamarády potkalo pěkně strašidelné dobrodružství! Děti se dozvěděly, že se jeden opuštěný starý krámk bude brzy bourat, aby místo něj vznikla nová knihovna. Nic už je nezastavilo v jeho prohlídce. Co děti ve starém obchůdku našly? Kdo tam bydlel? Kdo vypadal strašidelně a s kým se děti spřátelily?

Jste zvědaví, co se v tomto příběhu stalo?

Tak otočte stránku a čtěte dál!

1. Lákavé novinky

Od doby, co **Gábina Domanská** nastoupila do školy, si byla většina jejích odpolední podobná jako vejce vejci. Ani to dnešní nebylo výjimkou. Když přišla ze školy, udělala si domácí úkoly a nějaké domácí práce, které už ve svém věku zvládala. Jakmile však měla hotovo, jako by do ní vlétl roj divokých včel. Neměla nikde stání a už se viděla venku se svými kamarády.

Před odchodem ještě z okna svého pokojíku zkontrolovala počasí a pořádně se oblékla, aby mohla **s Peťkou** a **Markem** zůstat venku co nejdéle. Byla by škoda, kdyby kvůli větru nebo dešti musela nechat hraní a jít brzy domů. Sluníčko na ni ale spiklenecky mrklo přes lehký obláček. Na dálku jí tak slíbilo, že svými hřejivými paprsky zařídí pro jejich všemožné skopičiny dostatek času. Popadla tedy svou oblíbenou **bílou** mikinu a peláškla ke dveřím.

„Koukej, ať jsi doma včas k večeři! A ne abyste venku vyváděli nějaké hlouposti!“ volala **a** za ní **maminka**, jako by dobře věděla **a**, co od té povedené trojice nerozlučných kamarádů může čekat!

„Jasně,“ přikyvovala **Gábina** hlavou ostošest. Měla takové tušení, že dnes ji uklízení nádobí zdrželo o něco

déle než obvykle. Takže na ni kamarádi na smluveném místě nejspíš už budou čekat. Jenže Gábina dobře věděla, že pomáhat doma, aby všechno nezbylo jen na maminku, je správné. A z těch hrnků a talířů přece pila a jedla také ona sama, tak proč by to měla být jen mamina práce?

„A Gábino?“ houkla na ni maminka ještě z obýváku. „Ne abyste lezli do toho starého opuštěného krámku!“

Opakovala jí to dost často na to, aby to Gábina věděla sama. Už dávno přece nebyla mimino, vždyť se narodila 27. listopadu 2017! Jenže, jak se vzápětí ukázalo, maminka měla dnes na srdci přece jen ještě něco navíc.

„Slyšela jsem, že ho mají brzy zbourat a místo něj postavit knihovnu. Takže se tam můžou pohybovat dělníci a stroje a mohlo by to pro vás být nebezpečné,“ vyslovila nahlas své obavy, jak už to tak maminky dělávají. Všechny ty jejich zákazy a příkazy bývají většinou ze strachu o děti nebo pro jejich dobro. „Škoda ho, takový to býval kouzelný krámk,“ posteskla si ještě.

„Jasně,“ zopakovala Gábina ještě jednou, a než si obula boty a vyběhla ven, na něco si vzpomněla a honem odběhla zpátky do svého pokoje. Hlavou už se jí totiž honily dobrodružné myšlenky jedna přes druhou a vůbec je nešlo zastavit.

V tom starém obchodě se prý kdysi prodávalo všechno možné, co člověk doma potřeboval. Jenže byl zavřený, co si Gábina pamatovala. Jeho dveře byly nejdřív zamčené, ale pak se na budově podepsal zub času a dost možná i nějakí vandalové. Přední vchod sice zůstal chráněný mřížemi, ale Gábina, Marek a Peťka dobře věděli, že zadním se dovnitř proklouznout dalo.

Ne že by to snad někdy udělali! Sice je to jednou či dvakrát napadlo, ale za skřípajícími dřevěnými dveřmi na ně zírала jen černočerná tma a schodiště dolů působilo dost strašidelně na to, aby tam doopravdy vkročili. Slíbili si, že příště, až budou starší a větší, se rozhodně tolik bát nebudou.

Jenže teď přece nastala naprosto nová situace! Podle toho, co se Gábina od maminky dozvěděla, měli nejspíš poslední možnost tajuplné prostory opuštěného obchodu prozkoumat. Co by tam tak asi mohlo být nebezpečného? Zajímavého nebo dobrodružného by se toho uvnitř jistě našlo dost! Ale jaké opravdové nebezpečí by se mohlo skrývat v docela obyčejném obchůdku? I když, maminka přece mimo jiné říkala, že býval kouzelný! Tím spíš bylo třeba jednat, než bude pozdě!

Gábina přidala do kroku a na místo srazu uháněla jako s větrem o závod... To budou Marek a Peťka zírat, jaké jim nese novinky!

2. Vzhůru za dobrodružstvím

Zírali. Oba. Na **Gábinu**, která k nim letěla jako splašené kůzle. Jako by jí snad za patami hořelo. Její **hnědé** vlasy jí přitom legračně poskakovaly kolem hlavy a její velké **zelené** oči zářily vzrušením a neskryvanou touhou po dobrodružství.

Petka se neudržela a nedala **Gábině** moc času na vydýchání. Jasně na ní viděla, že jim chce říct něco hodně zajímavého.

„Co se ti stalo, že se k nám ženeš jako vítr?“ vybafla na **Gábinu**, jakmile byla na doslech.

„To sem běžíš celou cestu?“ zíral Marek. Občas se z legrace honili nebo hráli na babu, ale aby za nimi Gábina tak moc pospíchala, to se ještě nestalo.

„Uf, uf,“ funěla Gábina a snažila se popadnout dech. „Neuvěříte... jaké... mám... zprávy!“ vypouštěla z pusy jednotlivá slova mezi hlubokými nádechy.

„Tak nás nenapínej!“ hořela Peťka zvědavostí.

„Povídej!“ vyzval ji i poslední z trojice kamarádů. „Copak tak zajímavého ses dozvěděla?“

„Máma... říkala...“ Gábina se naposledy řádně nadechla a zbytek věty ze sebe vysypala jako lentilky z krabičky, „že se bude bourat starý krámek!“

Oba na ni překvapeně zírali s otevřenými pusami. Nedocházelo jim totiž, co jí na tom připadá tak úžasné, že kvůli tomu letěla jako závodní kůň na Velké pardubické.

„Takže to znamená co...?“ rozhlédla se po nich Gábina s neskryvanou výzvou v očích. Když kamarádi stále zarytě mlčeli, dokončila svoji myšlenku nedočkavě sama. „Že se tam přece musíme vydat co nejdřív! Brzy tam najedou bagry a ten dům zboří. Pak už nikdy, nikdy, ale vůbec nikdy nebudeme mít šanci to tam prozkoumat.“

„To je pravda,“ pokýval Marek zamyšleně hlavou. Dávalo to smysl.

„Chtěli jsme přece počkat,“ pokusila se **Peťka** něco namítnout, protože si přece jen nebyla jistá, jestli už jsou na takové dobrodružství dost velcí. Od posledního pokusu vyrostli sotva o centimetr. Dobře si pamatovala, jak jí tenkrát po těle přeběhl mráz, když za velkého skřípotu otevřeli zadní vchod bývalého obchůdku a zevnitř se na ně vyvalil zatuchlý pach plísně. Nechtěla kazit žádnou legraci, ale při představě, co je čeká, se opět trochu otrásla.

„Jenže teď už přece není na co,“ připomněla jí **Gábina**. „Teď, nebo nikdy! Nemohli jsme přece tušit, že na tom místě budou chtít postavit knihovnu.“

„Knihovnu?“ zopakovala po ní **Peťka** se zaujetím. „To nezní špatně.“

„To sice ne,“ souhlasil **Marek**, „ale takové dobrodružství jako v těch tajemných opuštěných prostorách nás v ní určitě čekat nebude.“

„Na to vem jed,“ kývala hlavou **Gábina** a oba **s Markem** teď čekali, co jejich kamarádka udělá. Holky se někdy můžou bát o něco víc než kluci a nikdo se na ně za to nemůže ani trošku zlobit. **Peťka** ale nikdy nebyla žádný velký strašpytel.

„Tak dobře,“ souhlasila nakonec i ona, i když to od ní neznělo nijak zvlášť přesvědčivě. „Zkusíme to a uvidíme. Jdeme!“ překvapila své kamarády.

„Teď hned?“ vykulil na ni Marek oči.

„Ano, než si to zase rozmyslím. A co když nám to třeba zbourají hned zítra?“ Peťka narovnala ramena a vypadala najednou tak odhodlaně, že se oni dva nemohli nechat zahanbit. Už nešlo couvnout. „Nebo snad máte na dnešek nějaké lepší plány?“ vyzvala je ještě s šibalsky přimhouřenýma očima.

„To se ví, že nemáme!“ zasmála se Gábina. „Jde se!“

A všichni tři kamarádi se rozeběhli k místu, kam kdysi lidé chodili pro chleba a mléko a brzy sem měli znovu zamířit pro něco pěkného ke čtení.

Oběhli budovu starého krámu a před zadním vchodem se všichni jako na povel zastavili. Ať už si vybavili varování dospělých nebo je přemohly obavy, stáli v uctivé vzdálenosti od plechových dveří a nikdo z nich se blíž nehrnul. Nakonec přece jen jako první sebrala odvalu Gábina.

8. Marné hledání

„Jak to?“ nešlo **Peťce** do hlavy. „Jak je možné, že kouzla, která jste používali, už neznáte?“

„Spoustu dlouhých let jsme je nepotřebovali, a to pak mozek zleniví. A hlavně, abychom mohli kterékoli z našich kouzel použít, museli jsme se předtím napít kouzelného lektvaru ze sedmi kouzelných bylin a mít v ruce kouzelný medailon velkého Magiona,“ vysvětlovala Bystřice trpělivě.

„Nebo v tlapce. Dokonce i v tlamě to stačilo,“ upřesnil Lískáček. „Jenže ten medailon nemůžu vyčmuchat. Nevoní ani trochu zajímavě. Už jsem tu prošmejdil všechny rohy a kouty, a nic.“

„Tady pořád všichni všechno ztrácejí,“ brblal už zase Rustuf.

„A co to bylo za medailon? Můžeme se po něm podívat s vámi. Třeba se nám ho podaří najít!“ napadlo **Marka**.

„To je pravda.“ **Gábina** byla pyšná, že má tak chytrého kamaráda. „S našimi baterkami se určitě bude hledat líp.“

„Je to takový kovový oválný medailonek. Byla na něm znázorněna hvězda a srdce a kouzelná hůlka,“ popisovala jim Boubelinda.

Děti dlouhé minuty šmejdily svými baterkami za regály a skříněmi i pod nimi, vysmejčily všechny kouty, ale nikde nenašly nic, co by se medailonku velkého Magiona mohlo alespoň trochu podobat. Místo toho vymetly spoustu pavouků, uschlých zbytků jídla a kusů rozpadajícího se zdiva, obalených pavučinami. Ani to je ale od pátrání po medailonku neodradilo. Tak moc chtěly strašidlákům pomoci! Nehodlaly se vzdát, ale nakonec se je od dalšího hledání pokusil přece jen odradit Rýmouš.

*„Zanechte marného snažení,
medailon není k nalezení,“*

mávl beznadějně rukou.

„A hlavně, i kdyby ho někdo nějakým zázrakem objevil, beztak nám nebude k ničemu, když nemáme ten lektvar,“ mumlal si pod vousy Rustuf. „Nechte toho,“ okřikl nakonec děti, „jen tu zbytečně prášíte!“

Gábina, **Marek** i **Petka** tedy poslechli a se sklopenými hlavami a svěšenými rameny se vrátili ke strašidelné skupince.

„Co teď?“ zeptala se **Petka** a **Marek** jen pokrčil rameny.

Gábina se však odmítala vzdát.

„Prostě na něco přijdeme. Bystřice, řekni nám, prosím, ještě jednou co nejvíc informací o tom lektvaru i medailonku. Máme dva dny na to, abychom vymysleli, jak vás zachránit,“ obrátila se na starší strašidlici, protože ta toho věděla nejvíc. Oči přitom **Gábině** plály rozhodností a odhodláním.

Bystřice tedy vyprávěla. O velkém Magionovi, vládci všech kouzelníků, čarodějnic a strašidel, který pro ně byl něco jako Bůh. Byl všemocný a bez jeho pomoci byli ztraceni. Medailonek s vyobrazením hvězdy, srdce a hůlky, což byly Magionovy atributy, jim dával sílu uskutečnit všechna kouzla a využít nadpozemských schopností, které jako strašidla mohli mít.

Gábina s Markem a **Peťkou** pozorně poslouchali a přikyvovali, aniž by kdokoli z nich nejmoudřejší strašidlici přerušoval.

Ona pak přidala ještě povídání o lektvaru, který se skládal ze sedmi čarovných bylin a tomu, kdo se ho napil, dával schopnost vzpomenout si na přesné znění daného kouzla a moc jej provést, aniž by se tím sám příliš vysílil.

Peťka zpozorněla. „Co to má být za byliny? Máte přesný recept?“ zajímala se.

„To nemáme,“ zakroutila Boubelinda hlavou. „Musí být kouzelné a musí jich být právě sedm. Jiná podmínka

tam snad není..." dodala nejistě a rozhlédla se po ostatních. Ani oni zjevně žádnou další neznali.

„Napadá vás to samé, co mě?“ otočila se **Petka** s úsměvem na své společníky.

Gábina pochopila a už podruhé byla dnes pyšná na to, jak chytré a šikovné kamarády má. „Skvělý nápad!“ plácla si s Pečkou a obě se otočily k Markovi.

I jemu to po chvilce došlo a plácl se dlaní do čela. „No jo! To by mohlo jít...“ Plácl si s nimi oběma také.

Aniž by strašidlákům vysvětlovali detaily, Gábina se k prapodivné skupince otočila s nadějí v hlase.

„Uděláme všechno pro to, abychom vás zachránili. Teď ale musíme jít, protože nás čeká spousta práce,“ rozloučila se a kývla na své kamarády, kteří se k ní okamžitě přidali.

„My se vrátíme,“ slíbila jim na odchodu Pečka.

„Ale bude to chvíli trvat,“ dodal Marek a všichni tři pak společně strašidla opustili a vyšli ven.